

עין משפט ו עין מוצה

לד א מיי פקד א מהל' ענדת יוה"כ ב' ו עיני' בכפע

מנהג:
לח ב מיי פיה מהל' כל המקדש ה' יב:
לד ב מיי שם ופיי מהל' מעשה הקדושות נלכה יז:
לז ד מיי פיה מהל' כל המקדש ה' א ופיי מהל' ד סמט עיני קעג:
לח ה מיי פיה מהל' ענדת יוה"כ ב' ב:
לז ו מיי פיה מהל' אסורי ביאה ה"א:

ב ו מיי פיי מהל' רחל ה' ט:
בא ז מיי פיי מהל' אסורי ביאה כל ה':
בב ט מיי פיה מהל' כל המקדש ה' ו ופיי מהל' אכל הלכה א:
בג י מהל' ופיי הלכה א:
בד י מיי פיה מהל' נחלת מקדש ה"א:

בד ב מיי שם כל ה':
בז א מיי שם כל ה':
בו ב מיי פיה מהל' כל המקדש ה' ופיה מהל' אכל ה' א:
בז ב מיי פיה מהל' אכל הלכה א:
בט עיני מרים ב טויע' יוד יב שם עיניק ד:

בח א ע מיי פיה מהל' מדינת ומוספות נלכה י:
בב ב מיי שם כל ה':

בג ב מיי פיה מהל' כל המקדש ה' ב טויע' חותם ס' רח עיניק ד:

מוקף רשי

כל מצות בהונה עילוי. ממעט בח' בנדים, לא פורע ולא פורס ונחנחו על הכהונה ומוצהר על האלמנה ומקריב און (נחניה א: וכו"ו ויחא י"ב). ודע ממנה לקריבים (טו), ושני איני דארי בל. לפסח לא נכשתים בנדים כסול נגדון לא נכשתים בנדים דריות (טו). עיניק בייבא ואל מורדיק. מקהל יליעין לה נחמות בפקד שני הלחם (טו). רבי דא. וסמחה שולח נפשק. ונביח' דה אציבא דהנאי. מנחנים בנדים סגר לה כנען ונכסן שעבר סגר לה כ"ר מאיר (נחניה א:). פ"ר הבא ע"ל הבהוצות. כסן מנחם שטח' כטעמא דרז ונכס' דרז שטיינ' על זרות נכס'. נישא פ"ר הדירתי מנחם כסנה ול שטיינ' כסא ח"ל שפסלה (רומא י"ב). ועשיית דאציה. סגל' יום דמכני (ויקרא ו) סכסן נשחית תמחי מנחי ינכס' חותם (טו). דא פורע. נגלד לשער מחמת אילנות (טו). פורים סליכבא. שולח' בנדי (טו). ואין סבבא לקריבים. אכל שטח' ממנה לאון' למחורין נכשתים (טו). ומוצהר ע"ל הבהוצות. נכשת. ואסור באצטנא. גלוי' מחזירי את הרוצח. נחמתו (טו) מנחם שולח' נכשת (נכשתר יט) ואחר מות הסנן הגדול יסוף הלחם (נחח א:). ובקריב און. דכתיב (ויקרא ב) וכן המקדש לא ילך (רומא י"ב). ואינו אלא מלחמה שטח' שולח מן הדירתי לענין הקרבה, שזו הוא ל' לענין אכלה' (ויקרא י"ב). ואינו חילוק כסאף און לאכל' לעני' כמחזירי האצות. דלמחרת נחמתים שני טעמי יום (טז). תחלו לאכלה' שולח טעמי רחל לאכלה' און שולח (שקריב חלק בראש. רחל הוה חילוקי ונלקיב' על חלק שטח' (ויקרא י"ב). ונביח' חלק בראש. נחלקות אילת קדשים טעל מנה ניה שטח' ל' חוץ ספר ההביא' ע"ל כל הבהוצות. דמחש' מנחי יום, ואצי' דניי עשיית' האיצה' מנח' משח' מנח. אצמרי מנח מנח' בנדים מוסכסן נכשת' בנדים בני ד' סנא' על כל המנח אצמריק' נגישיה. דמנח' נכ"כ משיח' יסוף על חלק חיל' הסנן (טו)

יב:

אימא סיפא אין צין כהן המשמש לכהן שעבר. דהיינו שני: **אלא פר יום הכפורים ועשירית האיצה**. דמשל ראשון הן גזלן הא לכל שאר דבריהם זה זה חש שזין דשני נמיו כל מלות כהונה גדולה עליו: **אפאן לרבי מאיר דתניא וכו'**. עבר דצרייתה לא **היה ונסיב לה אלינא דסנאי**. נחדא סגר לה כרבי מאיר וסמחה כרבי מאיר וצרישא סגר לה כרענן וסמחה כרענן: **רבי שמעון סגר לה כרבי מאיר נחדא**. דכהן שעבר דשני כל מלות כהונה עליו כהן מפר יוה"כ ועשירית האיצה: **ופליג עליה נחדא**. דאילו רבי מאיר סגר מרובה בנדים מביא פר הכא על כל המנחות ^א דהיינו פר העלם דכר של כזור ואילו ר' שמעון סגר דאילו מביא פר הכא על כל המנחות דמנח' ^א אין צין משוח בשמן המשחה למרובה בנדים אלא פר הכא על כל המנחות: **וטעול חלק כראש**. נאצי' מפר יוה"כ ועשירית ומשמש נח' שליח וסהדיות נד': **וכוונל נוסגין נמשיח שעבר**. דהיינו שני: **חוץ מפר יוה"כ ועשירית האיצה**. דאין פר כהן המשמש לכהן שעבר אלא פר יוה"כ ועשירית האיצה: **מאן שמעט יני דאמר פטור על עומאם מקדש וקדשיו רבי שמעון**. פ"ר **ני טור שטח שטח' (קדש) אפלויו עליו ולא על משיח חבירו**. למעוטי משוח מלחמה דאין מקריב און' אכל כהן גדול מקריב און' צין מרובה בנדים וצין ראשון שחורר לעבודה ואפילו שני מפני שזן ככלל כהונה [גדולה] לאפוקי משוח מלחמה דלאו ככלל כהונה גדולה הוא: **ואחר שחלקו הכסות**. למשוח מלחמה שאינו מקריב און' ככהן גדול יכול לא יסא מנזוה על הכהונה: **אלא שעבר מחמת קריי**. דהוי כהן גדול מעליא שהרי חזר לעבודתו הוא: **עבר מחמת**

יום הכפורים ועשירית האיצה. דמשל ראשון הן גזלן הא לכל שאר דבריהם זה זה חש שזין דשני נמיו כל מלות כהונה גדולה עליו: **אפאן לרבי מאיר דתניא וכו'**. עבר דצרייתה לא

אימא סיפא אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיצה אתאן לרבי מאיר א' דתניא אירע בו פסול בכהן גדול ועבר ומינו כהן אחר תחתיו הראשון חזר לעבודתו והשני כל מצות כהונה עליו דברי ר"מ א' רבי יוסי אומר ראשון חזר לעבודתו ושני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט] אמר רבי יוסי א' במעשה ביופא בן אילים מצפורי שאירע בו פסול בכהן גדול (ועבר ומינו אחר תחתיו ולא הניחוהו אחיו הכהנים להיות לא כהן גדול ולא כהן הדיוט) כהן גדול משום איבה כהן הדיוט משום ס' מעלין בקדש ואין מורידין רישא רבנן וסיפא ר"מ אמר רב חסדא אין רישא רבנן וסיפא ר"מ רב יוסף אמר רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי רבא אמר ר"ש היא וסבר לה כר"מ בחדא ופליג עליה בחדא א' דתנאי דברים שבין כהן גדול לכהן הדיוט אלו הם פר הבא על כל המצות ופר יוה"כ ועשירית האיצה ולא פורע ולא פורם אבל הוא פורם מלמטה וההדיוט מלמעלה ואין מטבא לקרובים ומוזהר על הבתולה ואסור באלמנה ומחזיר את הרוצח ומקריב אונן ואינו אוכל א' [ואינו חולק] ב' מקריב חלק בראש י' נוטל חלק בראש י' ומשמש בשמונה כלים י' ויכל עבודת יום הכפורים אינה כשהיה אלא

מומו. דאילו חזר לעבודתו מפני המום מניין שמונה על הכהונה תלמוד לומר והוא: **משיח שנצטרע**. כלומר כהן גדול שנצטרע מהו באלמנה: מי אמרינן כהונה גדולה מנחא דמי להאי מאלמנה או להאי כהונה גדולה גדולה מיפטר פטר ליה להאי מאלמנה וכי נצטרע דליכא כהונה גדולה לא פטר ומותר באלמנה: **עבר מחמת מומו תלמוד לומר והוא**. דאפילו עבר ראשון מחמת מומו אסור באלמנה וכי נצטרע אין לך מוס גדול מזה ומשמי' מינה דאפילו הכי אסור באלמנה: **למטה למטה ממש**. דהיינו בשפת חלוקין: **למעלה למעלה ממש**. נצארר בשפה כמפתח חלוקין: **למטה מקמי שפה**. שקורעין למטה משפה לפיו שהוא למטה מביט האל: **למעלה מקמי שפה**. שקורעין בית האלור ממש: **כיון דנעמלא סוי קרע**. דלס רנה אינו מנביל אלא קורעין למטה משפה וילא ידי קריעה אסן כן כהן גדול הכי מני קרע למטה מקמי שפה קרי כאן גזדיו לא יפירוס: **אינו אלא קרע של ספלות**. דנעמלא לא ילא ידי קריעה הלכך מותר ככהן גדול: **נראש וגדל של סוטע**. דכתיב ופרע את ראש האשה (נחמדה א) ותנן אמר' סוטה (דף יא). הסנן אונח' נצגדניה כסן נקרעו נקרעו ואסן נפרמו נפרמו: **שמואל סגר לה נחדא כרבי יהודה**. דכל שאינו מנביל מקמי שפה הוי קרע של ספלות: **ופליג עליה נחדא**. דאילו רבי יהודה סגר דכהן גדול אינו נצפרעה ופרימה כל עיקר ושמואל סגר דפורס מלמטה למטה מקמי שפה: **לסח לי**. למכתב אשר לעולת התמיד אלא לכל דמדיח כלל מקוס היא קדמה דזה בנה אכ דככל מקוס מדיר קודם דמשעה אשר לעולת התמיד היתה נכר: **לפסות ראשון**. לקרות בתורס: **ונבדק ראשון**. צומון:

פרשת

בו ופטור על טומאת מקדש וקדשיו וכולן נוהגין במרובה בנדים חוץ מפר המביא על כל המצות וכולן נוהגין במשיח שעבר חוץ מפר יוה"כ ועשירית האיצה וכולן אין נוהגין במשוח מלחמה חוץ מו' דברים האמורים בפרשה לא פורע ולא פורם ואין מטבא לקרובים י' מוזהר על הבתולה ואסור באלמנה ס' מחזיר את הרוצח דברי רבי יהודה וחכמים אומרים י' אינו מחזיר והאי ממאי דר"ש היא א"ר פפא מאן שמעת ליה דאמר פטור על טומאת מקדש וקדשיו א"ר"ש: חוץ מו' דברים האמורים בפרשה: מו' מ' דת"ר י' והכהן הגדול מאחיו זה כהן גדול אשר יוצק על ראשו שמן המושחה זה משוח מלחמה ומלא את ידו ללבוש את הבגדים זה מרובה בנדים על כולן הוא אומר ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרום ועל כל נפשות מת לא יבא אלא יבול' חוץ מל' מקריבין אוננים ת"ל י' כי נזר שמן משחת אלהיו עליו עליו וכל על חבירו ואחר שחלקו הכתוב יכול לא יתא מצווה על הבתולה ת"ל והוא כתנאי א' והוא אשה בבתוליה יקח אחר שחלק הכתוב ריבה דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לי אלא שעבר מחמת קריי מחמת מומין מנין ית"ל והוא בעא מיניה רבא מרב נחמן משיח שנצטרע מהו באלמנה מידחא דחי או מיפטר פטר לא הוה בידיה וימנין הוי יתיב רב פפא וקמבעיא ליה א"ל הונא בריה דרב נחמן לרב פפא תנינא אין לי אלא שעבר מחמת קריי עבר מחמת מומין מנין ת"ל והוא קם נשקיה ברישיה ויהיב ליה ברתיה: **בתנינא** י' כהן גדול פורם מלמטה וההדיוט מלמעלה י' כהן גדול מקריב אונן י' ולא אוכל י' וההדיוט לא מקריב ולא אוכל: **גב' אמר [רב]** י' למטה למטה ממש למעלה למעלה ממש ושמואל אמר למטה למטה מקמי שפה למעלה למעלה מקמי שפה וזה וזה בצואר מיתביי ס' על כל המתים כולן רצה מבידיל קמי שפה שלו רצה אינו מבידיל קמי שפה שלו על אביו ועל אמו מבידיל כיון דנעמלא הוי קרע קרי קמי בגדיו לא יפרום שמואל כרבי יהודה סברא ליה דאמר ס' כל קרע שאינו מבידיל שפה שלו אינו אלא קרע של תפלות ומו אית ליה לר"י קריעה בכהן גדול והא תנאי א' אילו נאמר ראשה לא יפרע ובגד לא יפרום הייתי אומר בראש ובגד של סוטה הכתוב מדבר ת"ל י' את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרום שאינו בפריעה ופרימה כל עיקר דברי רבי יהודה רבי ישמעאל אומר אינו פורם בדרך שבני אדם פורמין אלא הוא מלמטה ומלמעלה שמואל סבר לה כר"י בחדא ופליג עליה בחדא: **בתנינא** ס' כל התדיר מחבירו קודם את חבירו י' וכל המקודש מחבירו קודם את חבירו פר המשיח ופר העדה עומדים פ' המשיח קודם לפר העדה בכל מעשיו: **גב' מנא הני מילי** א' אמר אביו דאמר קרא מלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד א' (למה לי) מכדי כתוב עולת הבקר עולת התמיד למה לי הכי קאמר רחמנא כל דתדירה קדמה: וכל המקודש מחבירו הוא קודם את חבירו: מנלן א' דתנא דבי רבי ישמעאל וקדשתו י' כלל דבר שבקדושה לפתוח א' ראשון ולבדך ראשון וליטול מנה יפה ראשון: **פר**

תפוח קדשתו [מחמת] פסולו אלא שעבר מחמת קריי שבידו לחזור לקדשתו כשיצרה שיטבול ושמשה מביא (עבר) [עירבא] עבר מחמת מומו שאין בידו לחזור לקדשתו מנין: משיח שנצטרע מהו באלמנה. לענין מלקות קא בעי דבאלא חזי מצורע אסור בשבת המטה. א"כ כמיי' (מ"ד ק"ז ז:): מצורע בימי חלוטו מותר: שיהא דחי או מפטר פטור. פריש"י זיל מי אמרי' כהונה גדולה א' ולא יתירא (ירקא') [ותרין] צדירין של האבעיא אינם בענין אחד מידחא דחי הוא קודם שנצטרע ופטר אחד שנצטרע ואין זה שטת התלמוד. אלא בכי"מ של צדירי האבעיא הם בענין אחד. ועוד כשהוא אומר או אסור פטר אינו נתון שום טעם למה לא ידחא ונדהא ידחא. ועוד לישנא דמפטר פטר לא ינחא דחל"ל משרא שרי. ונראה לפרש מדחא דחי מי אמרי' משיח שנצטרע מדחא ידחא מכהונה גדולה לפי שנצטרע וא"א לו לישמש כ"ז שהוא מצורע. ומהשתא ע"כ לא מדחי אלא מדבריים שא"י לקיימן כשהוא מצורע. אבל מאיסור אלמנה ויציאה בה דאפשר לקיימן כשהוא מצורע לא דרתי. א"א אפטר פטר מכל דין כהונה לגמרי דחי הוא מותר באלמנה. הרימ"ה זיל: אפשה מקמי שפה. כלומר למטה משפט פי הבגד דכרובי (שמות כח) שפי' שטחי. את השפה וקורע למטה מנה. והא דקאמר למטה מקמי שפה לאשמועינן דקריעה לא הוי אלא מצד שהוא לעבר פני הבגד כמו שיהא צד פני הלבוש: ע"ל אביו ועל אמו מבידיל קמי שפה. דכתיב באלישע והוא מצעק אבי אב' א' ש"מ דבאביו נמי בני הכי ויהי' באמו: כל התדיר מחבירו קודם את חבירו. תמירין קודם למוספין מוסף שבת קודם למוסף ר"ח מוסף ר"ח קודם למוסף ויהי' כל המקודש מחבירו קודם את חבירו. דם טהא קודם לדם עולה מפני שהוא מרצה. אביר עולה קודמין לאמורו טהא מפני שהוא כליל לאשים ואבב פר העדה ופר הפלם דבר הוא דמייתי לה. ואצי"פ שאין טעם שילום לא משוח חזיר ולא משוח מקודש אלא גורית הוא: אבב כתיב מלבד עולת הבקר. ומינה שמעינן דתמירין קודמין למוספין שחכי משמע לישנא ומלבד שלא תאמר עולה זו במקום עולת הבקר היא אלא מלבד עולת הבקר היא באה שאצי"פ שהקריב עולת הבקר צריך להקריב גם המוספין ש"מ דעולת

הבקר קריבא ברישא. למה לי למכתב זה אשר לעולת התמיד. אלא ליתן טעם לדבר למה תמירין קודמין

כהן משיח פרק שלישי הוריות

מסורת הש"ס

(א) יומא יב: ע"ש מנילה ט. ע"ש
הוספסא דיומא פ"א ה"ד, א, ב"ש,
(א) ז"ל וינידורו תחתיו ובא מעשה לפני הכהנים ואמרו ראשון חזר לעבודתו שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט וכן הוא ביומא. ב"ש, (ד) [בכוסות מח. שבת כח: יומא יב: ע. שם] מנילה ט: כל: ממחר לט,
(א) גט, (א) (ויומא ע. ע"ש, א, ב"ש,
(א) (ויומא לב: ע. חולין טז:), (א) (שמות א, ט), (א) (לעיל ט, א), (א) יומא יב: [ומריק יד: ב"ק ק"ן] ונחמס גט. הוספסא דנחמס א' י"א ה"ב, (א) מריק כב,
(א) (שם) (וס' איתא כל קרע שאינו מבידיל קמי שפה שולן), (א) מ"כ פ' אמה,
(א) (שם פט. טל, א), (א) ונחמס פט. ע"ש, (א) (ונחמס סס למלך: א) גיטין גט: מ"ק יח: מדרס סב,
(א) (פי' מוס' חולין פ' מריה ומיטרי, ק) עיין ב"ש, (א) (לעיל יא:).

תורה אור השלם

1. והבדן הגדול ממאיו אשר יוצק על ראשו שזמן הפקשה מאשר יצא ידיו ללבש את הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרס:

ויקרא כא י

2. וכן הפקדש לא יצא ואלו יחול את מקדש אלהיו כי בן נזר משחת אלהיו עליו א"י:

ויקרא כא יב

3. והוא אשה בבתוליה יקח:

4. מלבד עלת הבקר אשר לעלת הקדוש תעשו את אלת:

במדבר כח כג

הוספות הרא"ש

א"י אמר רבי הוא נכסד לא אליבא דחנני. ולא דמיש דסבי כר"מ בחדא אלא סבי ככולה מלחמא כרבנן. אלא בחדא נסיב לה כר"מ כדי לאשכוחי טובא אין בין האליבא דר"מ מצ' למתני אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא (כר' יוסי הכהני) [פר יוה"כ] ועשירית האיצה אבל לא אליבא דרבנן דסביר דשני אין לו דין כהן גדול כלל: ומחזיר את הרוצח [דברי ר"ן] וחכאי אינו מחזיר. פלוגתא דר"י ורבנן היא במכות פרק אלו הן הגולין אבל במהרה בנדים ומשיח שעבר מודו דמחזיר. ואצי"פ דכתיב אשר משח אותו בשמן הקדש מביאוי דקרא מרבי לה. ותלמא כהן כתיב בקרא. וישב כהן עד מות הכהן הגדול. כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול. ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרוצח. ודא למשח בשמן המשיח. ודא למרובה בנדים. ודא למשיח שעבר. ובמשוח דמחמת פליגי ב"י ר"י ורבנן [ר"י סבר] מחזיר. ומפרש טעמא דהם דכתיב עוד כהן אחרינא לשוב לשבת בארץ עד מות הכהן. ואינו סביר מילא כתיב הכהן הגדול שני הוא הכהן חזן מתאן ותלמא כתי' הוא: הכהן הגדול מאחיו זה כהן גדול אפי' אם לא כתוב אשר יוצק על ראשו ממילא ידענא דחזי דחי כהן גדול אלא במשיחא או ברביי בנדים דילפי' מאחורין: ודכתיב כי נזר שמן משחת אלהיו עליו עליו ולא על חבירו. משמע דמכתיב אחר משוח כמותר אבל לא כהונה בנדים. ועוד דמכתיב בנדים היו בכלל וכן המקדש לא יצא שוריי הוא משמש במקריב כהונה גדולה: ד"ע אומר אין לי אלא שעבר מחמת קריי מחמת מומו מנין ת"ל והוא. פי' הרימ"ה דר"ע דרש שור דרשות מן והוא דכוליה יתיירא הוא. ד"ק אין לי מרובה מן הוא אלא עבר מחמת קריי עבר מחמת מומו [מנין] חל"ל פי' ר"י יתיירא דהוא. ולא תדירא דשמעט דר"ע אוחזא דדרש ר' ישמעאל קאי וכי הוי דר"י לא דרש מני' אלא הוא דרשא ח"י. ר"ע לא דרש מניא אלא חדא דרשא. וה"פ אין לי דמסתבר למימר שלא

תפוח קדשתו [מחמת] פסולו אלא שעבר מחמת קריי שבידו לחזור לקדשתו כשיצרה שיטבול ושמשה מביא (עבר) [עירבא] עבר מחמת מומו שאין בידו לחזור לקדשתו מנין: משיח שנצטרע מהו באלמנה. לענין מלקות קא בעי דבאלא חזי מצורע אסור בשבת המטה. א"כ כמיי' (מ"ד ק"ז ז:): מצורע בימי חלוטו מותר: שיהא דחי או מפטר פטור. פריש"י זיל מי אמרי' כהונה גדולה א' ולא יתירא (ירקא') [ותרין] צדירין של האבעיא אינם בענין אחד מידחא דחי הוא קודם שנצטרע ופטר אחד שנצטרע ואין זה שטת התלמוד. אלא בכי"מ של צדירי האבעיא הם בענין אחד. ועוד כשהוא אומר או אסור פטר אינו נתון שום טעם למה לא ידחא ונדהא ידחא. ועוד לישנא דמפטר פטר לא ינחא דחל"ל משרא שרי. ונראה לפרש מדחא דחי מי אמרי' משיח שנצטרע מדחא ידחא מכהונה גדולה לפי שנצטרע וא"א לו לישמש כ"ז שהוא מצורע. ומהשתא ע"כ לא מדחי אלא מדבריים שא"י לקיימן כשהוא מצורע. אבל מאיסור אלמנה ויציאה בה דאפשר לקיימן כשהוא מצורע לא דרתי. א"א אפטר פטר מכל דין כהונה לגמרי דחי הוא מותר באלמנה. הרימ"ה זיל: אפשה מקמי שפה. כלומר למטה משפט פי הבגד דכרובי (שמות כח) שפי' שטחי. את השפה וקורע למטה מנה. והא דקאמר למטה מקמי שפה לאשמועינן דקריעה לא הוי אלא מצד שהוא לעבר פני הבגד כמו שיהא צד פני הלבוש: ע"ל אביו ועל אמו מבידיל קמי שפה. דכתיב באלישע והוא מצעק אבי אב' א' ש"מ דבאביו נמי בני הכי ויהי' באמו: כל התדיר מחבירו קודם את חבירו. תמירין קודם למוספין מוסף שבת קודם למוסף ר"ח מוסף ר"ח קודם למוסף ויהי' כל המקודש מחבירו קודם את חבירו. דם טהא קודם לדם עולה מפני שהוא מרצה. אביר עולה קודמין לאמורו טהא מפני שהוא כליל לאשים ואבב פר העדה ופר הפלם דבר הוא דמייתי לה. ואצי"פ שאין טעם שילום לא משוח חזיר ולא משוח מקודש אלא גורית הוא: אבב כתיב מלבד עולת הבקר. ומינה שמעינן דתמירין קודמין למוספין שחכי משמע לישנא ומלבד שלא תאמר עולה זו במקום עולת הבקר היא אלא מלבד עולת הבקר היא באה שאצי"פ שהקריב עולת הבקר צריך להקריב גם המוספין ש"מ דעולת

(א) נראה שכן היתה דרכתמו בדרש"י מן אמריק כהונה גדולה מחזי דמי להאי מאלמנה או להאי מאלמנה וכי נצטרע דליכא כהונה גדולה גדולה מיפטר פטר ליה להאי מאלמנה וכי נצטרע דליכא כהונה גדולה לא פטר ומותר באלמנה: **עבר מחמת**

זו במקום עולת הבקר היא אלא מלבד עולת הבקר היא באה שאצי"פ שהקריב עולת הבקר צריך להקריב גם המוספין ש"מ דעולת